

är brottsligt!). Något sällskapstvång vilar icke heller över deltagarna i färden, men ofta gives tillfälle till okonstlat och enkelt samkväm efter dagens turer.

Deltagarnas skidskicklighet brukar vara mycket olika, men ingen bör avskräckas därför att hon eller han ej är så särdeles kunnig. Det brukar vara många, som äro mycket oövade, ja, kanske endast några gånger förut stått på skidor. Å andra sidan medfölja på gruppresorna ofta deltagare med stor skidskicklighet. Dessa bruka antingen hålla ihop eller hjälpa sina mindre övade reskamrater till rätta. Vid större gruppresor finns det alltid så många ledare med, att många olika långa och olika krävande turer dagligen anordnas, så att var och en kan följa med på en lämplig tur.

Personer, som absolut inte ha möjlighet att passa sina resdagar efter sällskapsresetider men ändå önska åtnjuta nedsättning å järnvägarna, rekommenderas att begagna de s. k. försäongsresorna, som arrangeras av S. J. tillsammans med Skidfrämjandet. Vid minst 6 dagars vistelse (högst 21 dagar) å Skidfrämjandets turiststationer och vissa andra pensionat erhålles nämligen enligt vissa bestämmelser fram- och återfärd för enkelt biljettpris, med andra ord i det närmaste 50 % rabatt. Helpensionsprisen under tiden ifråga äro även reducerade. Detaljerade bestämmelser om dessa färder kunna erhållas genom Skidfrämjandet eller S. J. Dylika resor anordnas till Jämtland m. fl. landskap från trettonhelgen till mitten av februari samt till Riksgränsen under hela mars, april, maj och halva juni med undantag för 14 dagar under själva påsktiden.

De stora och mycket uppskattade fördelarna med sällskapsresor äro, att en trevlig anda i de allra flesta fall råder på dessa färder, att ingen behöver känna sig ensam, ty på dylika färder lär man snabbt känna vara andra och ingen behöver då riskera att nödgas gå ensam på skid-turer. Det är också glädjande att se, vilket oerhört stort intresse det på sista året blivit här i landet för just sällskapsresor, vilka skapa möjligheter för hela vårt folk att komma ut i världen och njuta av vad naturen bjuder. Gruppresorna bidraga även i hög grad att eliminera det klädtvång och den salongsmässighet, som eljest lätt växer fram på de mera fashionabla hotellen. På alla Skidfrämjandets stationer är som bekant sportdräkter högtidsdräkt och där härskar en alltigenom trevlig och gemytlig anda.

Ehuru här särskilt framhållits, att gruppresor ej kunna anordnas så, att de med säkerhet passa den enskildes individuella önskemål, vore det dock oriktigt att ej framhålla, att man dock som regel kan träffa på en resa, som passar och är tilltalande för en själv.

t c

Skididrotten i västra Härjedalen.

Under 1936 års "Gränsspel på skidor" i Funäsdalen ytrade Martin Matsbo, segraren i det internationella 3-milsloppet, bl. a. följande: "Konstigt att inte Härjedalen fått upp någon skidlöpare av klass". Det är säkert flera än den eminente skidsprintern, som gjort den reflexionen, sedan man på ort och ställe varit i tillfälle att konstatera,

vilka stora förutsättningar som här finnas för skapande av konkurrenskraftiga tävlingsåkare. Ser man speciellt på västra Härjedalens fjäll-trakter med dess långa, snörika vintrar och vidsträckta områden, skall man finna, att skidan här allttjämt är det mest anlitade samfärdsmedlet. Den på många håll starkt kuperade terrängen tvingar skidåkarna att alltifrån barnåren göra sig väl förtrogna med utförslöpnings teknik. Under träningen för en tävlingssäsong behöver en åkare i dessa trakter ej ha några bekymmer vad snöförhållandena beträffa i likhet med vad fallet ofta kan vara på orter närmare kusten. Mest glädjande av allt är dock förekomsten av det goda människomaterialet. Ungdomen är van vid den enklaste livsföring och det hårdaste arbete såsom timmerhuggning på vintrarna och slätterarbete i fjällen på somrarna. Några "bomullsidrottsmän" behöver man ej frukta från det hållet. Det är inte utan att det ligger "något finskt" över denna härdade, envist sammanbitna ungdom, som lovar gott för en kommande idrottsgeneration.

Vilka äro då de främsta orsakerna till den nuvarande låga standarden? Måhända isoleringen, de stora vägavstånden och de på en del håll mindre goda kommunikationerna, vilka ha avskräckt till deltagande i tävlingar utanför landskapets gränser. Det ringa tävlandet har gjort att härjedalsåkarna liksom ha stelnat i formerna. Tillfällen ha ej givits att följa de gängna årens utveckling, framförallt i fråga om utrustning och träningsförhållanden, och så står man och stampar på samma fläck. Under de senaste 3 å 4 åren har man dock kunnat skönja en ljusning, i det tävlingsutbyte påbörjats med de närliggande föreningarna i Jämtland samt skidsammanslutningar i Sör-Tröndelags och Hedmarks fylken i Norge. Under de två senaste säsongerna ha alternerande gränstävlingar hållits i Röros och Funäsdalen. "Gränsspelen" den 4—5 april 1936 å den sistnämnda orten voro de dittills förnämsta skidtävlingarna i Härjedalen med bl. a. ett 20-tal norska deltagare. Tävlingarna omfattade längdåkning 30 km för seniorer, 15 km för juniorer, slalom och fältskjutning. Segrare i 3-milsloppet blev M. Matsbo, I. F. K., Hedemora, med John Strickert, Brekkebygden, och N. Svärd, Frösö I. F., på resp. andra och tredje platserna. 15-kilometersloppet vanns av G. Roos, Funäsdalens S. K., närmast följd av S. Floor, Röros S. L. I fältskjutningen segrade M. E. Brolin, Svegs Skyttegille. Arrangörerna av dessa gränstävlingar ha för avsikt att göra tävlingarna årligen återkommande, vilket säkerligen kommer att bli av största betydelse för den härjedalska skididrottens utveckling. Särskilt torde så goda norska gränssåkare som Annar Ryen från Os och P. Sätermyrmoen från Tynset ha åtskilligt att lära sina svenska kolleger.

"Gränsspelen" slalomtävling var den första större tävlingen i sitt slag i Härjedalen. Genom Funäsdalens Skidklubb's försorg har å det cirka 1.000 meter höga Funäsdalsberget anlagts en slalombana efter anvisningar av kapten Rimfors, vilken bana har en nivåskillnad av 175 meter och längd i profillinjen av cirka 550 meter. I fråga om svårighetsgrad kan banan anses fylla t. o. m. mycket höga anspråk och kan, efter utförande av ytterligare röjning, användas som störtlopps bana med start å bergets topp.

Som medhjälpare vid "Gränsspelens" slalomtävling hade arrangörerna den glädjen att få räkna sådana experter som kapten Dyhlén och jägmästare Thörn, Skidfrämjandet, vilka hade den största äran av att tävlingen blev till en succé för såväl tävlande som publik, den senare uppgående till omkring 1.000 personer, därav 300 deltagare i Sveriges Förenade Studentkårens fjällfärd påsken 1936. I huvudklassen var Sture Zetterblom, Storlien, och I. 5:s I. F. suverän, men goda takter visades även av den smidigt åkande F. Svärdfelt, Östersunds S. K. Prislistan fick följande utseende:

Slalom A-klass:

1) S. Zetterblom, I. 5:s I. F.	1 min. 38 2/5 sek.
2) F. Svärdfelt, Östersunds S. K.	1 " 49 1/5 "
3) H. Rudberg, Akademiska Fjällklubben	2 " 31 4/5 "
4) H. Tjerneld, Akademiska Fjällklubben	2 " 33 4/5 "

Slalom B-klass:

1) H. Jonsson, Funäsdalens S. K.	2 min. 13 sek.
2) L. Ellingsen, Tynset S. L.	2 " 36 4/5 "
3) G. Roos, Funäsdalens S. K.	2 " 37 2/5 "
4) O. Bergman, Tännäs S. K.	2 " 38 4/5 "

Slalom Junior-klass:

1) A. Larsson, Funäsdalens S. K.	2 min. 48 4/5 sek.
---------------------------------------	--------------------

Slalom Dam-klass:

1) Gullan Zetterström, Skidfrämjandets Göteborgsavdelning	6 min. 15 sek.
---	----------------

Med denna tävling kan slalom anses ha haft sitt genombrott i Härjedalen och mycket talar för, att den erhållit en fast förankring här. Genom den starkt kuperade terräng, som här förekommer, bibringas ungdomen, som förut nämnts, redan tidigt stor skicklighet ifråga om utförslöpning, varför ynglingarna endast behöva en kortare tids "tekniknuggning" för att kunna behärska denna nya idrott. Bristen på skidbackar å många orter kan säkerligen kompenseras genom anläggande av slalombanor, för vilka kostnaderna bli minimala men som ändå ge möjlighet till en tävlingsform med samma tjusning och attraktionskraft å den stora massan som backhoppning. Och de flesta torde även ha bibringats en klar uppfattning om den stora betydelse slalom har även för längdåkarnas utveckling. Våra dagars terrängbanor, särskilt då de mellaneuropeiska, kräva ju faktiskt slalomkunnigt folk i utförsloporna. Förutom i Funäsdalen har under 1935 slalombanor anlagts i Tännäs by, varest därvarande skidklubb även ordnat ett par tävlingar, i Tännadalen invid Hamrafjället samt i Fjällnäs vid norska gränsen. Under 1936 komma dessutom banor att iordningställas vid Ljungdalens by samt i Svegs municipalsambälle.

Den skidans ungdom, som i dag växer upp i Härjedalen, har alltså liksom de tiotusentals turister, som årligen besöka landskapet, stora möjligheter att utöva skididrott i dess modernaste former. Må de möjligheterna då även tillvaratagas!

Edv. Salmi.